

STOCKHOLMSKÝ SYNDROM A VLÁDA V DOBĚ COVIDÍ - PROČ VŮBEC MÁ BÝT NOUZOVÝ STAV, KDYŽ JEDINÁ OPRAVDOVÁ NOUZE JE NEDOSTATEK ZDRAVOTNÍKŮ NA INTENZIVNÍ PÉČI

- CZ24 News | 16. března 2021

ČESKO: Jak dalece je většinová populace **vděčným** rukojmím vládních „zachránců“, **kteří nás unesli do současného stavu paniky, strachu a nyní již i domácího vězení?**

Stockholmský syndrom je specifická pozitivní emoční i afektivní vazba a závislost oběti (např. rukojmí) na pachateli (např. únosci) vyskytující se též ve vztazích některých vězňů a jejich vyšetřovatelů.

Proč vůbec má být nouzový stav, když jediná opravdová nouze je nedostatek zdravotníků na intenzivní péči – problém, o kterém se mluví dvacet let? – Protože to vyvolává iluzi vnějšího nebezpečí a iluzi aktivní ochrany před ním.

Proč vláda žádá opakovaně o prodloužení nouzového stavu? – Protože to je způsob, jakým se dá společnost (rukojmí) pomoci jednoduchých opatření dlouhodobě držet v šachu.

Proč se neudělalo nic pro možnost léčby virové infekce isoprinosinem? Byla by to velká zbraň proti Covidu – pokud by na něj fungoval tak, jak funguje na herpesviry? – Protože rukojmí nesmí mít žádnou možnost úniku před nebezpečím, musí se bát o svůj život, který drží v ruce „zachránci“.

Proč média zasypávají občany **počty nemocných a zemřelých**, a to nejen u nás v obcích, krajích, republice, ale i v zemích nám vzdálených, odkud běžně zprávy nedostáváme? – Je to způsob

vyhrožování, únosci by řekli: „Budeš dělat, co ti přikážu, nebo se podívej, jak dopadneš!“

I.

Chtěl, aby to byla loupež, která vejde do historie. Její plán ale nebyl z nejpovedenějších, a tak místo dokonalé akce se 23. srpna 1973 v centru švédské metropole odehrálo psychologické drama, které bylo více než u soudu vyšetřováno v psychiatrických a psychologických ordinacích.

Dvaatřicetiletý, z výkonu trestu podmíněčně propuštěný Jan-Erik Olsson vtrhl do pobočky Kreditbank na náměstí Norrmalmstorg a zabil šest zaměstnanců. Požadoval výkupné, ale především propuštění svého přítele, zadrženého recidivisty. Jednání s policií a dokonce i se samotným švédským premiérem však uvázlo na mrtvém bodě a hodiny čekání se protáhly na celé dny. Celkem trvalo vyjednávání 130 hodin.

Únosce rukojmím střídavě vyhrožoval a současně se o ně staral. V této situaci emoční hyperpolarizace spojené s absolutní závislostí na únoscích a vydáním svých osudů jejich libovůli došlo k vytvoření specifické pozitivní emoční i afektivní vazby. Jedna z rukojmích si dokonce během šesti dnů v zajetí utvořila s jedním z únosců silný citový vztah. Později uvedla: „Hledat v takové situaci vzájemné porozumění není zas až tak divné, je to strategie přežití. Několikrát jsme se sešli. Poznala jsem jeho rodinu a on moji.“

Policie nakonec zaútočila a rukojmí osvobodila. Po osvobození však považovali rukojmí únosce za své ochránce a policisty za nepřítelé. Pachatel dostal deset let, během procesu se ale oběti i nadále únosců zastávaly, zdálo se, jako by věřily, že za své životy vděčí právě jim.

II.

Pojmenování Stockholmský syndrom použil již během zásahu ve švédské metropoli kriminolog Nils Bejerot a popsal jej jako iracionální psychologickou reakci, kdy se oběť únosu začíná identifikovat s agresorem a projevuje nepřátelské city vůči zachráncům. Když se později objevil obdobný případ, zdánlivě nelogické chování rukojmích začal vážně zkoumat americký psychiatr Frank Ochberg.

Syndrom je charakteristický tím, že si oběť vysvětluje umožnění uspokojit základní životní potřeby, jako například nabídnutí jídla či možnost navštívit toaletu, jako nadstandardně dobré zacházení ze strany agresora. Je pachateli ve své podstatě vděčná a vytváří si k němu primitivní náklonnost. (V uvedeném příběhu např. zajatá žena trpící klaustrofobií označila jeho chování za milé, protože jí dovolil, s provazem omotaným kolem krku, opustit trezor, ve kterém byli rukojmí drženi.)

Fenomén je sice odborně popsán, nikoli však zcela vysvětlený. Teorie se různí, jedno mají ale společné: vznik syndromu vědci spojují s hluboce zakořeněným instinktem k přežití. Rakušanka Natascha Kampuschová, kterou věznil duševně narušený člověk 3 096 dní ve sklepení, uvedla pro britský deník The Guardian následující: „Připadá mi přirozené, že se přizpůsobíte, abyste se identifikovali se svým únoscem. Zejména pokud s tímto člověkem trávíte hodně času. Je to o empatii, komunikaci. Hledání normálnosti v podmínkách trestného činu není syndrom. Je to strategie přežití.“

Stockholmský syndrom se vyskytuje asi ve čtvrtině případů, ve kterých by byl očekávaný. Jeho podrobné zkoumání naráží kromě relativně řídkého výskytu i na etické hranice.

III.

Stockholmský syndrom se nemusí vyskytovat v modelové podobě únosce-unesený, ale může se vyskytovat též ve vztazích některých vězňů s jejich vyšetřovateli. Oběť si buduje vazbu mezi štěstím

svého trýznitele a štěstím vlastním. Nachází se přitom ve stavu absolutní závislosti. Toto chování je typické i pro oběti týrání nebo domácího násilí.

Časem se pojetí stockholmského syndromu rozšířilo i na další skupiny lidí – členy sekt, válečné zajatce či na zneužívané děti. Společným rysem obětí je, že dlouhodobě setrvávají v násilném vztahu, omlouvají chování násilníka a zlehčují násilí, kterému musí čelit.

Elitní složky NASA absolvují výcvik, jehož cílem je maximální zvýšení šance na přežití v případě únosu. Využívá se v rámci něj i poznatků o stockholmském syndromu. Unesený nemá být konfliktní, má se snažit komunikovat. Obecně je doporučováno hovořit o zaměstnání, rodině, dětech a koníčcích, a to proto, aby byl rukojmí únosci vnímán jako lidská bytost.

Ve všech dostupných pramenech se u výskytu Stockholmského syndromu jedná o jednotlivce, nanejvýš o malé skupiny osob. To asi souvisí s nutností určité intimity nutné k vytvoření citového vztahu. Pravděpodobně ze stejného důvodu dosud nebyl jako celospolečenská záležitost ještě popsán.

IV.

Tolik úvodem.

Jistě každý z nás zažil pocit, že události, které nějakým způsobem sleduje, nedávají smysl, jako by neměly svoji vnitřní logiku. Tento pocit je samozřejmě nesprávný, protože věci mají v ž d y svoji logiku, my ji pouze nedokážeme rozeznat, třeba jen proto, že nám určité informace prostě chybějí.

Česká společnost v dnešní době se řídí svojí logikou, která vyplývá z objektivní epidemiologické situace. Přitom se zdá, že více než dříve se setkáváme s nelogickými kroky ze strany exekutivy.... dokud se na vztah vláda-veřejnost nepodíváme optikou Stockholmského syndromu.

Jinými slovy – pohled na českou společnost v době epidemie Covidu optikou vztahu agresor-rukojmí dává smysl a ukazuje logiku věcí, postupů, vyjádření a činů všech zúčastněných subjektů. V kapitole V. uvádím několik příkladů, které jsou na první pohled „nepochopitelné“ a jejichž logika vyvstane právě až ze zmíněného pohledu.

V.

Proč vláda na jaře 2020 odmítla pomoc asi 300 dobrovolníků z řad mediků LF MU, aby vzápětí pro ně vyhlásila pracovní povinnost? – Agresor si nikdy nenechá pomáhat od rukojmích, ať se nabízejí jakkoli. Musí ukázat tvrdou ruku, i když efekt bude v zásadě stejný...

Proč vláda žádá opakovaně o prodloužení nouzového stavu? – Protože to je způsob, jakým se dá společnost (rukojmí) pomocí jednoduchých opatření dlouhodobě držet v šachu.

Proč vůbec má být nouzový stav, když jediná opravdová nouze je nedostatek zdravotníků na intenzivní péči – problém, o kterém se mluví dvacet let? – Protože to vyvolává iluzi vnějšího nebezpečí a iluzi aktivní ochrany před ním.

Proč se neudělalo nic pro možnost léčby virové infekce isoprinosinem? Byla by to velká zbraň proti Covidu – pokud by na něj fungoval tak, jak funguje na herpesviry? – Protože rukojmí nesmí mít žádnou možnost úniku před nebezpečím, musí se bát o svůj život, který drží v ruce „zachránci“.

Proč média zasypávají občany počty nemocných a zemřelých, a to nejen u nás v obcích, krajích, republice, ale i v zemích nám vzdálených, odkud běžně zprávy nedostáváme? – Je to způsob vyhrožování, únosci by řekli: „Budeš dělat, co ti přikážu, nebo se podívej, jak dopadneš!“

Proč premiér označil „stav nouze“ stavem „pomoci“ (údajně, aby mohli pomáhat vojáci v domovech důchodců...)? – Aby věznění lépe vypadalo, aby ho věznění chtěli, vždyť kdo by nepotřeboval pomoc? Usnadňuje to pozitivní zpětnou vazbu: „Vězníme tě, a tím ti pomáháme.“

Redaktor XY: „A to se ty lockdowny budou pořád opakovat?“ – Vyjadřuje obavu, že by se věznění s krátkou přestávkou mohlo opakovat, a to i několikrát, a zdá se mu to příliš. Na současné vězení si ovšem už zvykl a nepřipadá mu to zajímavé.

Nositelé alternativních názorů byli ostudným způsobem davovou většinou zahnáni mimo hlavní informační proud – mluvili proti svým věznitelům! Vždyť mohli naše vězení a zacházení s námi ještě zhoršit!

Poté, co byly v rámci boje proti viru tři týdny uzavřena všechna papírnictví, jsou všichni rádi, že jim věznitelé umožní nakoupit psací pomůcky pro děti, kterým zakázali školu. – Společnost je vděčná za vyřešení problému agresorem, bez kterého by tento problém ani nevznikl.

Jedna ze stálic české populární hudby řekla v rozhovoru, že jí koncertování chybí a že se těší, že vláda možná povolí koncerty pro 50 lidí. – Nebo pro 30, nebo pro 17? To jsme rádi! Věznitel totiž může rozhodovat cokoliv, nejen, kde a kdy a pro koho budete hrát, ale s kým můžete mluvit, s kým ne, může užívat váš majetek – máte-li jaký – a může omezit vaše právo nakládat s penězi. ANO, se svými penězi. Autor článku se nechal unést a přehánět? Nikoli. Přečtěte si návrh novely krizového zákona.

V různých variantách se odehrává tento scénář: senioři odmítají jakékoliv pokusy jiných – mladších – členů rodiny o návštěvu či pomoc, případně po nich chtějí potvrzení o negativním PCR testu a dodržovat dvoumetrový odstup. Vládní opatření, která je postavila do velmi kruté situace sociální izolace, však považují za správná a ochranná. – Ve Stockholmu rukojmí také hlavního vyjednavče s teroristy obvinili, „že s jejich životy hraje kostky“ a považovali policisty ze zásahové jednotky za zdroj nebezpečí.

Tento netradiční úhel pohledu dokáže dát vysvětlení všem nesrozumitelným a zdánlivě logiku nemajícím činům vládnoucí party. Dá se však s jeho pomocí i postupy věcí předpovídat? Ano, např. lze usuzovat, že se nenaplní předpoklady a přání skupiny (vrstvy) občanů o tom, že „jim“ voliči ve volbách „spočítají“ všechny ty zmatky, fauly, organizační propadáky i bohapusté lži, kterých se dopouštěli. Vládnoucí strana totiž získá pravděpodobně významnou část hlasů, možná bude mít co říct i při sestavování vlády nové. Vždyť se o nás přece po celou dobu TAK starali, dokonce nám povolili, s provazem okolo krku, na chvíli opustit klaustrofobický prostor!

Autor: MUDr. Martin Hála

Zdroj: <https://www.kuryr.in/>